

נר שמואל

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

לשבת קדש פרשת נצבים תשע"ה

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

נזיר - כ"א

1. שנינו: אמר הריני נזיר ואמרו חבריו 'ואני' כולם נזירים.
ואמר ריש לקיש דווקא כשהתפיסו כולן בתוך כדי דיבור [שלום עליך רבי] של אמירת הראשון. מדוע רבי יהודה נשיאה חלק עליו?
אם יכול להתפיס רק בתוך כדי דיבור, לא השארת לתלמיד שרבו עובר לפניו, זמן להתפיס.
2. מנין הוכיחו כריש לקיש?
א. ברייתא: מי שאמר הריני נזיר, ושמע חבריו ושהה כדי דבור ואמר ואני - הוא אסור וחבירו מותר...
ב. משנתנו: מי שאמר הריני נזיר, ושמע חבריו ואמר ואני ואני, ומכך שלא נקטו 'ואני' נוסף, משמע שכבר לא יתפוס.
ונדחית ראייה זו: שהתנא אינו רוכל שימשיך לפרט 'ואני' ומה שנקט יותר מאחד משום הסיפא, שמשמע בה שיש אמצעי, אבל לא למעט נוספים.
3. נסתפקו - האם כל אחד מתפיס בחבירו או שכולם מתפיסים בראשון. למאי נפק"מ, ומנין הוכיחו?
נפק"מ - כמה יכולים עוד להתפיס, אם כל אחד בחבירו, יכולים להמשיך עד סוף העולם, ואם כולם בראשון, רק מי שיספיק בתכ"ד של ראשון.
ורצו להוכיח מכמה מקומות:
א. מכך ששנינו 'ואני ואני' רק שנים, משמע שכולם בראשון.
ונדחה - התנא אינו רוכל לפרט עוד. [ונקט יותר מאחד משום הסיפא]
ב. שנינו: הותר הראשון - הותרו כולן. משמע אם הותר האמצעי לא הותר האחרון, מוכח שכולם בראשון.
ונדחה: יתכן שגם כשהותר האמצעי הותר אחרון, רק שהתנא העדיף לנקוט דוגמא שהותרו כולן.
ג. שנינו: הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין. ומשמע לכאורה שאם הותר האמצעי אף האחרון מותר, מוכח שכל אחד בחבירו.
ונדחה: האחרון הכוונה לאמצעי. ומה שלא כתב אמצעי, אגב ראשון תנא אחרון.
ד. למסקנא הוכיחו מברייתא מפורשת - הותר הראשון - הותרו כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין,
הותר אמצעי - הימנו ולמטה מותר, הימנו ולמעלה אסור; שמע מינה: כל אחד בחבירו מתפיס, שמע מינה.
4. שנינו: הריני נזיר, ושמע חבריו ואמר פי כפיו ושערי כשערו הרי נזיר. כיצד מתיישב עם מה ששנינו: 'ידי נזירה ורגלי נזירה' - לא אמר כלום, 'ראשי נזירה כבדי נזירה' - ה"ז נזיר, זה הכלל: דבר שהנשמה תלויה בו - ה"ז נזיר. והרי שער ושפתיו אין הנשמה תלויה בהם?
ביאר רב יהודה: כוונת משנתנו שאמר כך: 'יעשה פי כפיו מיינן ושערי כשערו מלגוז' שבזה משמע מפורש.
5. נסתפקו - בעל המיפר נדרי אשתו האם 'מיעקר עקר' וכאילו לא היה, או 'מיגז גיז' מכאן ולהבא. למאי נפקא מינה?
אשה שנדרה בנזיר, ושמעה חברתה ואמרה ואני, ושמע בעלה של ראשונה והפר לה,
אם 'מיעקר עקר' - אף השניה הותרה. אם 'מיגז גיז' - השניה נותרה אסורה.
6. אלו הוכחות הביאו לפשוט את הספק הנ"ל?
א. ממשנתנו: הריני נזירה, ושמע בעלה ואמר ואני - אינו יכול להפר, כיון שהוא תלוי בזה. מוכח שמיעקר עקר.
ונדחה - יתכן ש'מיגז גיז' והטעם שלא יכול להפר לה כיון ש'ואני' נחשב כאילו קיים לה, ולכן רק אם ישאל אצל חכם על הקמתו יוכל להפר.
ב. ממשנה לקמן: האשה שנדרה בנזיר והפרישה את קורבנותיה, ואח"כ הפר לה בעלה, אם הבהמה שלו - תצא ותרעה בעדר, כיון שנתברר שלא היה לו רשות להפריש. אבל אם שלה היתה הבהמה - החטאת תמות. ואם בעל מיעקר היה צריך שהחטאת תצא לחולין, משמע שמיגז.
ונדחה - בעל מיעקר, והטעם שתמות שכיון שלא צריכה כפרה נחשבת כחטאת שמתו בעליה, והלכה לממ"ס שתמות.
ג. ממשנה לקמן: נזירה ששתתה או נטמאה - לוקה. ובאופן שלא היפר לה הבעל זה פשיטא אלא כנראה מדובר שהפר לה, ואם מיעקר למה לוקה.
ונדחה - יתכן שמדובר שלא הפר לה ומה שנקט זאת זה משום הסיפא, ואכן אם הפר אינה לוקה משום שמיעקר.

"אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחת" (חגיגה ט)